

FLYTTEN VÄSTERGÖTLAND – NORRBOTTEN

Av Kurt och Birgitta Karlsson, gården Strömnäs, Bovallsvägen.

Frågan vi ofta fått är: Vad kom det sig att ni flyttade upp, flyttlassen brukar gå åt andra hållet? Vad är då svaret? Ja, det är lite olika skäl och en hel del tillfälligheter som är anledningen. Jag, Birgitta är född och uppvuxen i Gällivare och flyttade söderut 1964, man gjorde det då. I Gällivare finns inte gott om jordbruksmark och ladugårdar till salu och eftersom vi ville ha djur några år till, så blev det någon annanstans i Norrbotten vi i så fall fick tänka oss att flytta till. En son med familj har vi i Vuollerim och jag har en stor släkt i Norrbotten, men vi har tre söner med familjer kvar i Västergötland. Ytterligare ett skäl till Norrbottensflytt var att varg inte skall få finnas i områden där renarna vistas. Det stämde med våra tankegångar. Hur det nu blev, berättade min bror i Boden, att han hade sett en gård i Svartlå, som passade oss. Vi själva var inte ute och letade något, det blir ibland tillfälligheter som avgör.

Min man, som är Västgöte flög upp till visningen av Strömnäs och med sig hade han en av våra söner, vilken är skogsutbildad. Så mycket skog var de väl inte, men mäklarens uppgifter om skog och ladugård var i stort sett obefintliga.

Ladugården hette ”traktorgarage” på beskrivningen.

Vi var intresserade och började med att sätta vår gård till salu. Gården var i storleksordning som den vi bor på nu, men med mycket mer öppen mark. Då vi med ålderns rätt sagt att djurantalet bör krympa, passade en mindre ladugård oss och även ett mindre hus, som dessutom var i bra skick. Vi var egentligen ganska less på att reparera och modernisera ett 1800-talshus.

Köpet blev bestämt, vi sålde vår gård och då började ett sorterande, packande och åkande med hästtransport för att lämna grejor här och i Vuollerim.

Bananlådor staplades på varandra med diverse innehåll. Man får vid ett sådant tillfälle sälja, ge bort och slänga mycket man samlat på sig i 38 år då vi bott på samma ställe.

Till slut fylldes en lastbil med släp och den kom upp hit en helg i slutet av oktober 2010. Påföljande måndag gjorde vi klart med banken och vände åter söderut för att hämta djuren. På onsdag kl. 5 lastades de i en djurtransport och åkte norrut. Vi följde efter med en hästtransport fullastad med diverse saker. En bagge hämtades i Skogaholm och färden fortsatte norrut.

Väl framme lossades djuren. Korna bands upp, hästar och får släpptes ut. Vid en tidigare resa hade Kurt byggt en hage. Det var 3 hästar, 6 nötkreatur och 10 får. Då det var sent på hösten var det viktigt att få vinterbostad för djuren. Vi hade beställt en plåthall, som monterades upp och fick bli vinterbostad för får och hästar. Det bästa var att Robert (Fjällkobonden på Bovallsvägen) hade lämnat ensilage och halm bakom ladugården, det fick vi i flyttpresent, det var guld värt. Vattnet till djuren fick vi bära första vintern. Men kan man tänka sig, att när

Lars Norberg var hit och kopplade ihop vattenledningen till ladugården då kom vattnet, trots att ledningen varit avtagen sedan 70-talet. Vilken lättnad att kunna sätta upp vattenkoppar. Det var gott om rost i vattnet, men det går ju över.

Utan djur växer markerna igen, en del går att bruka och hålla i schack, men betesmarken måste mulen sköta. Det går inte att bara röja, det håller nere slyn, men den kommer bara tillbaka 10-falt. Däremot om man röjer slyn och släpper på kor och får, då gör de sedan jobbet. Det blir så vackert, vi säger: ”Det är som att måla en tavla.”

Vi har haft tur, som fått många trevliga grannar, vilka vi har bra kontakt med, tycker vi. Huset har haft hur mycket främmande som helst, f.d. arbetskamrater, grannar, barn och barnbarn, släkt och vänner. Alla är lite intresserade av att se vad vi har hittat på.

Det här var en liten berättelse om hur det var att flytta med djur och bohag från Västergötland till Norrbotten.

